

obsadí podle předpisů zákona č. 16/1920 Sb. z. a n., neboť ze slov »za podmínek, jež stanoví zákon« plyne jen, že při vypsání konkursu měly býti zachovány pro způsob vypisování konkursu zákonem předepsané podmínky. Bylo proto i zbytečným prováděti o tomto tvrzení žalobcovu jím nabídnuté důkazy. Totéž platí o nabídnutém důkazu osvědčením ministerstva národní obrany o tom, že započítatelná léta žalobcova vzhledem na konanou službu legionářskou byla 4 roky 9 měsíců, neboť nebylo o této skutečnosti mezi stranami sporu. Zbytečným bylo také prováděti důkazy revisní zprávou, dotazem na obec S. a výsledkem stran o tom, že zaměstnanci obce S. byli převedeni na platový systém státně-zaměstnanecký, neboť v tomto sporu jde jen o platové poměry žalobce, jenž nebyl zaměstnancem politické obce S. K výtkám nesprávného právního posouzení lze vzhledem na to, že nebyl dosud bezvadně zjištěn skutkový stav, uvést jen to, že zásadně jest dovoleno, aby zaměstnanec při uzavření služební smlouvy platně prohlásil, že se vzdává toho, aby mu byla legionářská léta plně započtena do služební doby výměrou určenou v zákoně č. 462/1919 Sb. z. a n., neboť jde o nárok poskytnutý právní normou zaměstnanci a může proto takový nárok zaniknouti i pozitivní dospisicí oprávněného (Bohuslav č. 12766).

Čís. 17522.

Pokud nejde o klamavý údaj podle § 2 zákona proti nekalé soutěži, uvádí-li firma koncernu ve vlastních inserátech, že jde o největší továrny světa na určité zboží a poukazuje při tom též na zahraniční podniky, jež sice náležejí ke koncernu, jsou však právně a daňově samostatné.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1939, Rv I 459/39.)

Žalující firma přednesla, že žalovaná, jež jest její soutěžitelkou ve smyslu § 46 zák. proti nekalé soutěži, uveřejnila v časopise: »Die W.« inserát, který vykazuje v dolejší části vyobrazení továrních budov v Praze XIII., v Praze XIV., Drážďanech, v Paříži, v New Yorku, v Barceloně a ve Varšavě. Vedle těchto vyobrazení je údaj »4.500 dělníků a zaměstnanců« a pod tímto text: »Továrny firmy W. et Co. v Praze, Drážďanech, v Paříži, v Barceloně, Varšavě, New Yorku, jsou denně v nejlepší spolupráci. 472 patentů ve většině států ručí za dokonalost našich výrobků. Výrobky W.-Kohinoor byly udělením 2 Grand prix na mezinárodní výstavě v Paříži 1937 znovu potvrzeny za nejlepší. W. a Co., Praha XIII., největší továrny světa na moderní šatní spinadla.« Musí tedy každý čtenář inserátu míti za to, že žalovaná má továrny nejen v Praze, nýbrž i v Drážďanech, v Paříži, New Yorku, v Barceloně a ve Varšavě a že zaměstnává 4.500 dělníků a zaměstnanců. Tyto údaje nejsou pravdivé. Žalovaná strana jest veřejnou obchodní společností a veřejnými společníky jsou: Jindřich W., Eduard M., Zikmund W. a Ing. Vojtěch P. Mimo to jest tato firma majitelkou firmy W. a spol., která má

továrnu na kovové zboží v Praze XIII., a mimo to hlavní závod v Drážďanech. V Drážďanech byla v r. 1904 založena firma W. a spol., jejímiž společníky jsou Jindřich W., Vojtěch P., Eduard M. a Zikmund W. Jde však o samostatnou firmu s vlastním kapitálem. Ve Varšavě jest firma »W. společnost s r. o.«, která nesouvisí se žalovanou firmou. V New Yorku jest firma »W. Koh-i-noor Inc.«, která jest úplně samostatnou firmou. Žalovaná nemá ani v Barceloně, ani v Paříži továrnu, neboť jak v Barceloně, tak i v Paříži existují samostatné firmy, které mají svůj vlastní kapitál, svůj samostatný výrobní program a nemají nic společného se žalovanou stranou. Nemá proto žalovaná strana továrnu v Drážďanech, ve Varšavě, v New Yorku, v Paříži a Barceloně. Žalovaná strana také nemá 4.500 dělníků a zaměstnanců, nýbrž jen asi 1.000 dělníků. Jsou tedy údaje inserátu nepravdivé, a jde tudíž o nekalou reklamu podle § 2, odst. 1 a 2 zákona proti nekalé soutěži, neboť jde o údaje o rozsahu podniku, které jsou s to oklamati a zjednati tím podnikem žalované strany na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži. Průměrný zákazník totiž považuje takový podnik, který je větší, za výkonnější, než podniky malé, resp. menší, jeho zboží za hodnotnější a právem má za to, že takový podnik stojí vysoko nad ostatními soutěžiteli, když má továrny na celém světě a když má tolik dělníků a zaměstnanců. Žalující domáhá se proto výroku, že žalovaná jest povinna zdržeti se nesprávných a nepravdivých udajů, že má továrnu v Drážďanech, v Paříži, v Barceloně, Varšavě aneb v New Yorku, dále, že má 4.500 dělníků a zaměstnanců. Nižší soudy uznaly podle žaloby, prvý soud z těchto důvodů: Žalovaná doznává, že firmy W. a spol. v Drážďanech, Paříži, Varšavě, Barceloně a New Yorku jsou právně a daňově samostatné firmy, takže tato okolnost jest podle § 266 c. ř. s. mezi stranami nesporná. Soud má dále zjištěno, že továrny »W. et Co.«, které jsou na více místech ve světě, jako na př. v New Yorku, Paříži, Drážďanech, Barceloně a Londýně, a které jsou samostatnými firmami uzpůsobenými podle zákonodárství té které země, v nichž mají své sídlo, tvoří hospodářský celek. Šéf těchto závodů jest továrník Jindřich W. Jde o koncern řízený jednou osobou a podle jedněch hospodářských hledisek. Tyto firmy si vzájemně sdělují své zkušenosti a záležitosti, zejména ve věcech patentovaných a personálních. Ředitelé továren W. et Co. se občas sjíždějí na konference do Prahy, jimž předsedá továrník J. W. a kde se probírají důležité otázky technické i obchodní. Továrník W. řídí chod těchto továren z Prahy, kde se vyrábějí jednotlivé nástroje, které se dodávají zahraničním továrním firmám W. et Co. Údaje inserátu naplňují skutkovou podstatu nekalé reklamy podle § 2 zák. ze dne 15. července 1927 č. 111 Sb. z. a n. (zákona proti nekalé soutěži). Jde totiž o údaje inserátu v časopise »Die W.«, tedy veřejně učiněné a rozšiřované, které jsou způsobilé oklamati a zjednati tím podnikem žalované strany na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži. Údaje inserátu jsou totiž údaje o rozsahu podniku žalované strany firmy »W. a spol. v Praze XIII.« (§ 2, odst. 2 zák. proti nekalé soutěži), jak docela jasně plyne z inserátu, a to z označení firmy, pro niž se reklama činí na konci inserátu, které zní: »W. a spol., Praha XIII., největší továrny světa

pro moderní oděvní uzávěry . . . » Z tohoto označení inserátu ve spojení s označením a vyobrazením továren firmy W. a Co. v Praze, Drážďanech, Paříži, Barceloně, Varšavě, New Yorku« a s údajem: »4.500 dělníků a zaměstnanců« musí každý čtenář usouditi, že jde o továrny žalované strany, které jsou v různých zemích světa a které mají celkem 4.500 dělníků a zaměstnanců. Tyto údaje jsou nejen formálně, ale i objektivně nepravdivé, když žalovaná strana sama doznává, že jde o právně i daňově samostatné firmy a, že žalovaná firma W. a spol. v Praze XIII. má pouze asi 1.200 zaměstnanců. Při tom na věci nic nemění ta okolnost, že hospodářsky tyto firmy tvoří jeden celek, koncern, v němž vůdčí úlohu má továrník Jindřich W., neboť i žalovaná strana je pouhou součástí tohoto koncernu a má stejně samostatné postavení vůči ostatním jmenovaným firmám jako tyto vůči ní. Nesprávné údaje o rozsahu podniku žalované strany, tak, jak jsou zde učiněny, jsou způsobilé oklamati každého průměrného čtenáře, který sleduje údaj s obvyklou pozorností čtenáře. Třebaže snad časopis »Die W.« je věnován hospodářským odborníkům, může tento časopis čísti i neoborník a inserát tak, jak jest upraven, svým uzpůsobením jest s to oklamati i tak zvané hospodářské odborníky, totiž lidi činné v hospodářském podnikání, a žalovaná strana ani netvrdí, tím méně ovšem prokazuje, že každý hospodářský odborník ví, že zahraniční firmy W. a spol. jsou právně a daňově samostatné, že však tvoří hospodářský celek, koncern a že tento koncern má 4.500 zaměstnanců. Klamavost inserátu spočívá tedy hlavně v tom, že údaj inserátu je uzpůsoben tak, jakoby zahraniční továrny firem W. a Co. byly součástí žalované firmy W. et Co. v Praze. Takovýto klamavý údaj jest pak způsobilý sjednati žalované firmě »W. et Co. v Praze« přednost v soutěži na úkor jiných soutěžitelů, neboť tím, že žalovaná o svém podniku rozšiřuje údaj, že jde o »největší továrny světa« může ve čtoucím zákazníkovi vzniknouti představa, že tím jde také o nejdokonalejší výrobky a nejdokonalejší podnik vůbec. Takováto představa může přivoditi i žalované straně možnost přednosti před jinými soutěžiteli. To sám zdůrazňuje zákon v § 2, odst. 2 tím, že nesprávný údaj o rozsahu podniku přímo označuje za příklad údaje klamavého a způsobilého poškoditi. Je tedy pozastavený inserát považovati za nekalou reklamu podle § 2 cit. zákona.

N e j v y š š í s o u d zamítl žalobu.

D ů v o d y:

Jde v podstatě jen o právní posouzení věci s hlediska dovolacího důvodu § 503 č. 4 c. ř. s., jež jest také předmětem číselně uplatňované výtky rozporu se spisy podle § 503 č. 3 c. ř. s. Nižší soudy shledaly v úpravě a obsahu pozastaveného inserátu skutkovou podstatu § 2, odst. 2 zákona proti nekalé soutěži proto, že údaje inserátu jsou jednak objektivně nesprávné, jednak klamavé, ježto prý každý čtenář inserátu ve spojení s vyobrazením továren firmy W. & Co. v Praze, Drážďanech, Paříži, Barceloně, Varšavě a New Yorku a z označení žalované firmy na konci inserátu musí usouditi, že jde o továrny žalované firmy, které

jsou v různých zemích světa; tomu však že tak není, jsou-li zahraniční podniky W. a Co. právně a daňově samostatné. Nejde však o objektivně nepravdivé údaje, uvádí-li inserát, že továrny firmy W. a Co. v Praze, Drážďanech, Paříži, Barceloně, Varšavě a New Yorku jsou denně v úzké spolupráci, bylo-li zjištěno, že v oněch městech jsou opravdu továrny podniku W. a Co. a že jsou jak v provozu tak i jinak navzájem v úzké spolupráci. Již proto je pochybena žalobní žádost, domáhající se zdržení se těchto údajů, pokud by bylo lze míti za to, že jsou v pozastaveném inserátu obsaženy. Zda jde o právně a daňově samostatné firmy, nepadá tu na váhu, protože průměrnému zákazníkovi a čtenáři inserátu ani nepůjde o to, jak jsou upraveny právní a daňové poměry jednotlivých podniků ať o sobě či mezi sebou navzájem, nýbrž čtenář inserátu se zřetelem k jeho zřejmému účelu, který sama žalobkyně úplně vystihuje, položí na váhu spíše hospodářskou stránku celého podniku. To uznává v podstatě sama žalující firma, když poukazuje na to, proč dá zákazník přednost velkému podniku před ostatními soutěžiteli. Při posouzení závadnosti inserátu s hlediska § 2 zákona proti nekalé soutěži, hledíc ke skutkovým okolnostem případu, není zajisté bez významu, že všechny firmy W. a Co. skutečně tvoří jeden hospodářský celek (koncern); právní konstrukce a daňové otázky týkající se jednotlivých firem průměrnému zákazníkovi uniknou a zpravidla nebudou jej ani zajímati. Vysvitne z toho ihned, že pozastavený inserát není klamavý, jmenovitě ne způsobem a s důsledky v § 2 zákona proti nekalé soutěži předpokládanými. Průměrný čtenář inserátu z něho usoudí, že jsou v různých zahraničních městech továrny společného podniku W. a Co., nehledíc k tomu, že jest zde přece jen míti na paměti takové osoby, které jako čtenáři časopisu »W.« přicházejí v úvahu, tedy čtenáři s obchodními a průmyslovými poměry poměrně obeznámenými. I kdyby snad měl některý čtenář inserátu také za to, že snad zahraniční továrny W. a Co. jsou továrnami žalované firmy, ač ve skutečnosti jsou to daňově a právně samostatné firmy, mýlil by se ve skutečnosti, která je v souzeném případě podle toho, co řečeno, nerozhodná, když smyslem pozastaveného inserátu bylo v podstatě poukázati na mezinárodní výstavbu firem W. a Co. Ani takovému průměrnému zákazníkovi neujde pravá podstata věci, že totiž zahraniční podniky musily býti jako samostatné právní jednotky uzpůsobeny zákonodárství země, v níž mají sídlo, kdežto jinak že tvoří ve spolek hospodářský celek; že tomu tak jest, vyplývá ze zjištění, že jsou s jednotného hospodářského hlediska řízeny veřejným společníkem žalované firmy Jindřichem W., a to z Prahy, t. j. sídla žalované firmy, kam se sjíždějí ředitelé zahraničních továren W. a Co. ke společným poradám, jimž předsedá Jindřich W., který také řídí z Prahy chod všech těchto továren. Žalovaná firma také vyrábí nástroje, které dodává zahraničním továrnám W. a Co., v nichž jsou buď titíž společníci jako u žalované firmy, nebo kde hlavním společníkem je veřejný společník žalované továrny Jindřich W. Z toho všeho vyplývá, že vůdčí úloha v koncernu továren W. a Co. připadá skutečně pražské firmě a nelze vzhledem k těmto skutkovým zjištěním shledati s hlediska § 2 zákona proti nekalé soutěži závadným, jestliže žalovaná firma poukázala na

tento světový rozsah továren společného podniku W. a Co., jak to učinila v pozastaveném inserátu, když nesejde na tom, že cizozemské závody z důvodů daňových nebo právních jsou firmami samostatnými; tato okolnost nemá pro průměrného čtenáře inserátu významu. Není tedy opodstatněn ani závěr, že by žalovaná firma získala přednost v soutěži na úkor jiných soutěžitelů pozastaveným obsahem inserátu a to dokonce snad způsobem, jemuž chce čeliti předpis § 2 zák. proti nekalé soutěži, když skutečně jde o velký hospodářský celek s podniky a závody v různých zahraničních centrech, avšak jednotně řízený a vedený veřejným společníkem žalované Jindřichem W. Předpisem § 1 zákona proti nekalé soutěži nebyla žaloba podle svého skutkového základu opodstatňována. Že pak ani údaj o počtu dělníků a zaměstnanců žalované není klamavý, je zřejmé a uznal to již také odvolací soud.

Čís. 17523.

Zamítli-li soud celou žalobu, ač řízení bylo omezeno na důvod žalobní a měl proto býti vynesena rozsudek mezitímní (§ 393 c. ř. s.), není tato formální vada důvodem ke zrušení nebo ke změně rozsudku.

K výkladu zákona č. 145/1935 Sb. z. a n.

Oznámením nebo prohlášením ve smyslu druhé věty prvního odstavce § 46 dotč. zák. nemíní se pouze oznámení a prohlášení za trvání pojistného poměru [§ 43 písm. b) dotč. zák.], nýbrž i návrh na uzavření pojistné smlouvy.

Vědomost zprostředkujícího jednatele o prohlášení pojistníkově učiněném ústně při sepsání pojistného návrhu, ale do něho nepojatém, rovná se vědomosti pojistitele jen, dověděl-li se o nich sám před přijetím návrhu. Pojistník je oprávněn nastoupiti důkaz omluvy podle § 4 písm. c) dotč. zák.

Je-li předmětem pojistné smlouvy o odpovědnostním pojištění pouze odpovědnostní poměr plynoucí z jízdy autem pro vlastní potřebu, nejsou pojistnou smlouvou kryty škody vzniklé z provozu auta za plat.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1939, Rv I 573/39.)

Žalobkyně přednesla, že byla dne 23. července 1937 těžce zraněna automobilem, který řídil Josef K., jenž byl za to trestně odsouzen pro přestupek § 335 tr. z. a k civilní žalobě žalující také, aby jí zaplatil 31.951 K 90 h od 20. října 1937 a útraty. Josef K. byl pojištěn u žalované pojistkou z 29. prosince 1936 jako majitel nákladního auta proti následkům zákonné odpovědnosti z provozu tohoto auta. Usnesením okresního soudu v I. z 2. května 1938 byla žalobkyni povolena exekuce proti Josefu K. zabavením jeho nároku proti žalované na vyplacení pojistky a byla jí přikázána k vybrání. Poněvadž žalovaná prohlásila, že je prosta jakéhokoliv závazku, ježto pojistník neměl nároku na plnění, domáhá se žalobkyně na žalované pojišťovně zaplacení zažalované